

Stiles

תורמן בטעם רע

אומה תורמן זכתה בתואר לובשת השמלה הטובה ביותר בטקס פרסי האוסקר והיא נאה בזה תורמן הצהירה

כי הטקס הפך מומן לתחרות אופנה מנוכחת, שבה לבסוף מרוב שכולם מנסים להיראות נוצצים כולם נראים אותו הדבר. הרגע בו הבינה זאת היה גם הרגע בו החליטה לשים פס אחד ארוך על כל העניין ולמצוא את הבגד הכי לא מתאים שיש. אני רואיה לתואר ואני שמחה לקבל אותו, הבהירה תורמן.

וולש תבקש

איוון וולש, הסופר הסקוטי שהביא לעולם את "ערווינסמיט" ואת התניקה שהבי קול להיות מסטול, החל

לקרוא למגישות אירופה להתערב ולפתור את המשבר ההומניטרי בסודן. וולש ביקר בסודן בסיוור מטעם האו"ם והוא מתריע כי אם לא תפתר בעיית הפליטים בדרום סודן עד לעונת הגשם מים, מוצב ייהפך לקטסטרופה. בסודן מתנהלת כבר למעלה משנה מלחמת אזרחים, במחלבה מתבצע טיהור אתני של הדרום מיושבי האפריקאים השחור רים. מעל ל-10,000 איש נהרגו וכמיליון נדרשו מכריזם במהלך הקרבות.

או"ם שמום

שגרירי האומות יתאחדו בבערם: למרות שסדרו החדש של הבי מאו סידי מלק מצולם, באישור מיוחד, בבנין

האו"ם, לא תנתן לשגרירים בו הזדמנות להצטלם ולו אף כניצבים. האכזבה המורה במיוחד, כאשר מדובר בסרט בכיכובה של ניקול קידמן ושעלילתו מתמקדת בשערוריות ושחיתויות באו"ם. השגריר הספרדי, ששימש בעבר כשחקן קולנוע, סיפר שהיה מוכן להופיע בחינם רק כדי להיות בסרט של מלק לצד קידמן ושון פן.

שלב הראיות

בעל חנות למוכרות של מפורסמים מקליפריניה דיווח, כי נציגים מטעם התביעה במשפטו של מייקל ג'קסון ביקרו בחנותו ואספו בנדיים ותחמושים של הזמר וכן כמה ממוכתביו אל מעריציו. הוא לא ידע לומר מדוע נוקקה התביעה לפריטים, אך לפי מה שגומר לו הללו ישמשו לדיגומת DNA של ג'קסון. במשפטו שהחל ביום שישי בשבוע שעבר כפר ג'קסון בכל האשמות השונות הקשורות בניצול מיני של קטינים. בינתיים התביעה עושה חיים, לא כל יום אפשר לדכוש בחנות את תחמושו של הנאשם.

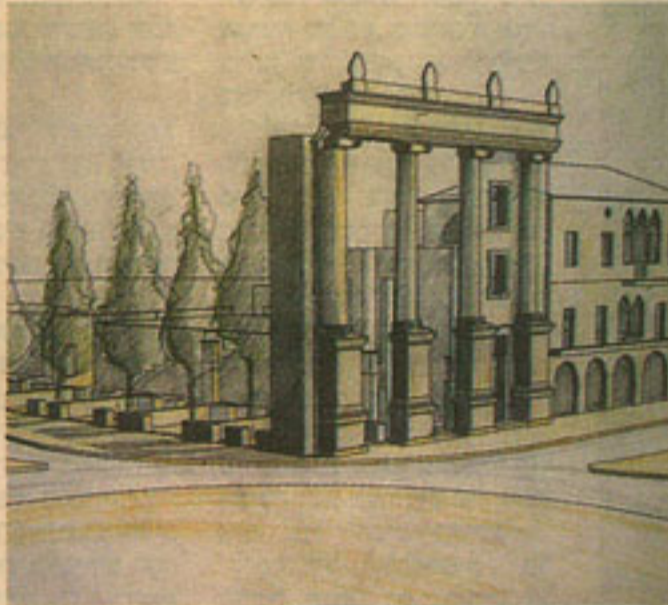
שירות גלובס

המלצת המערכת

דיסק

"מחפשים את דורות" / שוטי הנבואה

אחרי תקליט בכורה להיטי, וביסוס מעמדם כמורענים הרשמיים של תענית הש" אנטי בישראל היום, חוזרים ששת השמותים באלבום מונצט. הליקון, 59.90

בניין הסראיה לדורותיו. בבניון השעון: תכנית השיחזור, לפני השיפוץ, בסוף המאה ה-19 והיום

המיד השני. אגדה משפחתית מספרת כי את בניית המגדל יוסף ביי מויאל, מעשירי היהודים ביפו.

יוסף ביי מויאל החזיק ברשותו שעון, הפץ נדיר בעת ההיא, שרק עשירים שכמותו יכלו להרשות לעצמם. המב" קשים לנסוע ברכבת בקו יפו וירושלים, היו נכנסים לחנותו ומבקשים לברר אצלו את השעה. על מנת לחסוך מעצמו הטרדות שהיו מטרידים אותו הבריות. דרש לקבוע שני שעונים במגדל, האחד שיורה על השעה האירופית, למען הנוסעים המבקשים לנסוע ברכבת, והאחר, שיורה את השעה על פי השעון הארץ ישראלי, ה"טבעי", שעיתותיו נקבעו על ידי השמש, עבור תושבי העיר המבקשים לדעת את זמני התפילה.

האדריכל אייל זיו, האחראי לשיקום הכיכר, רואה בכחירה בהקמת שעון ב"לב הקניון" העתיק, אקט טכנולוגי מפותח, "היי טקי" במגוון התקופה. מחלונות משרדו המסקוף על הכיכר כולה, הוא מצביע ומסביר "הכיכר היוותה צומת ממנה יצאו הרכבים הראשיות של ארץ ישראל.

"רחוב בית האשל הוביל לכיוון ירושלים המסמלת את הרת, וחובר את שער ירושלים ביפו, לשער יפו בירושלים. רחוב בוסטרס, היום רויאל, הוביל מזרחה לשכם. רחוב רויאל היה רחוב אריסטוקרטי לאורכה של הדרך התפתחה

תל אביב. נכנו נווה צדק, נווה שלום ומתחם הקרייה. על הדרך הזו נכנו גם בתקופתנו הבניינים הגבוהים האורבניים, בניין עזריאלי והבורסה למשל. תל אביב סימלה, היא מסמלת גם כיום, את החילוניות. הבחירה בבניית מגדל שעון ולא במסגד, מוכיחה על מהפיכה תרבותית חילונית."

אייל זיו, מתעקש לדבר על פרוייקט הפיתוח כעל פעולת חשיפה ושימור, ולא של שחזור. "הערכים ההיסטוריים קיימים, רואים את הסיפור כשטה, צריך היה רק לבטל את צווי ההריסה, לחשוף את האבן, ולהחזיר לבניינים את הצורה הארכיטקטונית המקורית.

עם סיום עבודות השיפוץ, תפרסם העירייה מכרזים ליוזמים, והבניינים יהפכו לבנייני ציבור. בניין הסראיה מיועד למרכז אמנות ותרבות. המבנה, שבדופן המערבית בו נמצאת תחנת המשטרה, עומד להפוך לבית מלון כאשר תתפנה המשטרה ותעבור למעונה החדש.

"בכלל", אומר אייל, "הפרוייקט כולו אמור ליצור רצף תרבותי ופונקציונלי כאחד. עליו לשמש קטלייזטור, שיניע ויעודד כניסה של יוזמים עסקיים, זהו חלק בלתי נפרד מתהליך ההחייאה מחדש". למימוש התכנית סיכמה עיריית תל אביב עם משרד התיירות על הפרוייקט המשותף. המשרד הקציב כ-50 מיליון ש"ח כתכנית רב שנתית לשש שנים, מול תקציב עירוני זהה. כך כולל של 100 מיליון ש"ח.

אחות חורגת

בשלב זה כאשר יפו מרגישה וגראית כאחות חורגת לתל אביב, שרחובותיה הפנימיים מונחמים, ושמה מועלה תדיר בהקשר לאלימות רחוב, ראוי להיזכר כיצד תיארו אותה הנוסעים הראשונים שהגיעו אל חופה וראו את בוסתניה: "...מצד אחד הירוק, ובצידו השני המי שור הפורה גני עצי פרי, ובאופק ההרים של יהודה ואפריים. עצי לימונים ותפוחים כורעים תחת משאם, ורימונים אדומים ממלאים את האויר בבו

נחום גוטמן כתב על הנחיתה ביפו: "...הרגיש עצמו עומד בשתי רגליים בתוך קסם המזרחה הנאלח והנפלא. כמה שירים קרא על געגועים למזרחה הרחוק אך עד היום לא ידע לאיזה טעם, ריה, והושניות התכוונו באותם שירים, לא ידע שיש צבעים, ריחות, וצורות לחיי יום יום, שיש בכוחם להעיב על כל מה שהמוח והשכל הוגים..."

ליג'נסים. נראה, שהרחבה הגדולה שנוצרה, עם נפילת חומת העיר, הפכה לאזור תוסס, יריר של קבע, שוק פירות ורקות ומצרכים אחרים. לתפארת הסולטאן ב'1901 נבנה ככיכר מגדל השעון. הוא נבנה ככספי עשירי העיר, לכבודו ותפארתו של הסולטאן עבדול

בשעה טובה

בימים עברו הייתה יפו מוקד התפעלות של קסם מזרחי לתיררים מאירופה. 100 מיליון ש"ח שמושקעים כרגע בשיקום כיכר השעון אולי יחזירו לה מעט מזוהרה האבוד - רינת אבולעפיה

בסופה של המאה התשע עשרה, ובתחילתה של המאה העשרים הייתה יפו עיר נמל מזרחית שוקקת. נחום גוטמן הסופר והצייר שהגיע לעיר בהיותו בן שבע, נודע לימים כמי שנתן ביטוי ביצירתו לתל אביב הקטנה, אבל מראה יפו, ריחותיה וצבעיה כפי שהתגלתה לו כשירד מן האנייה בנמל, ליווה אותו כל חייו. בספרו "עיר קטנה ואנשים בה מעט" שראה אור בשנת תשי"ט, הוא מתאר את הרגשתו של העולה החדש בן העלייה השנייה ביומו הראשון ביפו. "...הרגיש עצמו עומד בשתי רגליים בתוך קסם המזרח הנאלח והנפלא. כמה שירים קרא על געגועים למזרחה הרחוק אך עד היום לא ידע לאיזה טעם, ריח, וחושניות התכוונו באותם שירים, לא ידע שיש צבעים, ריחות, וצורות לחיי יום יום, שיש בכוחם להעיב על כל מה שהמוח והשכל הוגים..."

אל כיכר השעון, המרכז ההיסטורי של העיר, ממנה יצאו הדרכים הראשיות של ארץ ישראל, באו העולים החדשים מיד עם הגיעם לחוף. משם פנו לדרכם ברי

לילה סגרירי וגשום, עמד מנוף אדיר באמצע כיכר השעון ביפו. בעזרת המנוף הורמה כותרת כנרה, ומעוטת, והונחה על העמודים הגדולים של בניין הסראיה. שיקומה של הסראיה הוא חלק משיקומה של כיכר השעון הכלול בפרוייקט פיתוח התיירות של יפו. הכור נה היא לשחזור את הבניינים העיקריים, לפתח את מע" רכות הדרכים ההיסטוריות, ולהקים רקמה אורבנית, שתהפוך את המרחב הנמצא בין שדרות ירושלים, שוק הפשפשים כיכר השעון, העיר העתיקה והנמל, למרחב שוטטות בטוח להולכי רגל.

מבנה הסראיה, הניצב בפיתחה הצפון מזרחית של הכיכר, תוכנן ונבנה על ידי המתרגם ברוך פפרמייס" טר מראשון לציון, בסגנון גיאוריאליסטי. הוא נתנך ב'1897 וכונה בניין הסראיה החדש. כאשר התפשטה יפו אל מחוץ לחומה, נטשו אנשי הממשל הטורקי את בניין הסראיה הישן שבגבעת העיר (כיום המוזיאון לתולדות יפו העתיקה) ועברו למבנה זה. הבניין המפואר הפך למבנה העיקרי של שכונת הממשלה הטורקית, שכללה את בית הסראיה ובית המושל, ואת בית הסוהר, "הקישלה", שהיווה חלק מן המבצר הגדול, שהגן על מכלול השער הראשי של העיר. במבנה זה שגם הוא שוקם, ממוקמת תחנת המשטרה של היום.

ב'1948 כאשר שכנה בו הוועדה הלאומית הערבית של יפו, פוצץ הבניין בידי חוליית הבלה של לח"י. בפיצוץ נהרגו ונפצעו עשרות. הבניין נהרס לתלוטין, ונתרו רק שרידים מהחזית המערבית. עכשיו הוא מצוי בתהליכים אחרונים של שיפוץ מחדש, הנעשים על פי צילומים הסטוריים קיימים. כדי לשמור על הצורה המ דויקת, נבחרה טכנולוגית ה-G.R.C אותה יצקו ועיצבו בנפרד במפעל "מילשטיין תעשיות" באשדוד. החומר מבוסס על בטון מחוקב בסיבי זכוכית, שהוא חומר עמיד במיוחד, המאפשר יצירה של אלמנטים מיוחדים. עלות שיקומו של ה"סראיה" העומד על ארבעה מיליון שקל, כולל שחזור החזית ההיסטורית, השלמת המרפסות והחלונות, השלמת גרם העומדים, והקמת גן ציבורי בצמוד לו.